

Kelimelerini Unutan Papağan

Ebru Mina TOMURCUK

Kelimelerini Unutan Papağan

Ebru Mina TOMURCUK

Yaprakların arasından güneş ışığının dans ettiği yemyeşil bir ormanda, Percy adında neşeli bir papağan yaşırdı. Zümrüt yeşili tüyleri, güneş sarısı bir göğsü, canlı kırmızı ve mavi kanat uçları vardı. Percy konuşmayı çok severdi. Sincaplarla çene çalar, tavşanlara şarkı söyler, geyiklere seslenirdi. Arkadaşları onun neşeli sesini duyunca hep gülümserdi.

Her sabah Percy bir dala konar ve dünyaya selam verirdi. 'Günaydın, Sincap! Günaydın, Tavşan! Günaydın, Geyik!' diye seslenirdi. Arkadaşları el sallar ve karşılık verirdi. Percy'nin kocaman yuvarlak gözleri sevinçle parıldardı. Kendini ormandaki en şanslı papağan gibi hissedirdi.

Güneşli bir gün Percy uyandı ve her zamanki sabah şarkısını söylemek için gagasını açtı. Ama hiç ses çıkmadı. Tekrar denedi. Hiçbir şey. Sincap'a 'merhaba' demeye çalıştı, ama sadece minicik bir cıyıklama çıktı. Percy'nin gözleri endişeyle büyüdü. Ne oluyordu? Hiçbir kelimeyi hatırlayamıyordu.

Percy Sincap'ın ağacına uçtu ve konuşmaya çalıştı. Gagasını açtı, ama sadece yumuşak bir gıklama çıktı. Sincap başını yana eğdi. 'Ne oldu, Percy?' diye sordu. Percy açıklamaya çalıştı, ama kelimeler yok olmuştu. Boğazında ağır bir yumru hissetti. Kocaman kara gözleri yaşlarla doldu. Artık konuşamıyordu.

Percy Tavşan ve Geyik'i ziyaret etti, kelimelerinin geri geleceğini umuyordu. Ama konuşmaya çalıştığında sadece tuhaf sesler çıktı. Arkadaşları şaşkın göründü. 'Anlamıyoruz,' dedi Tavşan, küçük kırmızı atkısını düzeltirken. Percy'nin içi burkuldu. Onlara üzgün olduğunu söylemek istedi, ama söyleyemedi. Kendini üzgün ve yalnız hissetti.

Günler geçti ve Percy giderek daha da sessizleşti. Arkadaşlarını ziyaret etmeye uçmayı bıraktı. Bir dalda oturup onların uzaktan oynamasını izledi. Sincap, Tavşan ve Geyik onun neşeli çene çalmasını özledi. Nasıl yardım edeceklerini bilmiyorlardı. Percy'nin parlak tüyleri sanki sarkmış gibiydi. Güneşin üstünü bir bulut kaplamış gibi hissediyordu.

Bir öğleden sonra Tilly adında bilge yaşlı bir kaplumbağa yavaşça yanlarından geçti. Halkalı, desenli kahverengi bir kabuğu, buruşuk gri-yeşil derisi ve burnunda minik yuvarlak gözlükleri vardı. Percy'nin yalnız ve üzgün oturduğunu gördü. 'Neden bu kadar üzgünsün, küçük papağan?' diye nazikçe sordu. Percy konuşmaya çalıştı, ama sadece bir cıyıklama çıktı. Tilly sevgiyle başını salladı.

Tilly Percy'nin yanına oturdu ve gülümsedi. 'Anlıyorum,' dedi. 'Kelimelerini kaybetmişsin. Ama endişelenme. Konuşmanın başka yolları da var.' Percy ona meraklı gözlerle baktı. Tilly küçük bir dal parçası aldı ve toprağa basit bir resim çizdi: bir ağaç. 'Söylemek istediğini çizebilirsin,' diye açıkladı. 'Resimler de kelime olabilir.'

Percy'nin gözleri kocaman açıldı. Bunu hiç düşünmemiști! Minik gri ayaklarıyla bir dal parçası aldı ve çizmeye çalıştı. İlk başta çizgileri eğri büğrüydü, ama Tilly onu cesaretlendirdi. 'İşte böyle,' dedi. 'Şimdi sevdiğin bir şey çiz.' Percy büyük, parlak bir güneş çizdi. Sonra yaprakları olan bir ağaç çizdi. Tilly gülümsedi. 'Doğuştan yeteneklisin,' dedi.

Percy her gün pratik yaptı. Ağaçlar ve çiçekler, meyveler ve fındıklar çizdi. Mutlu yüzler ve üzgün yüzler çizdi. Tilly sabırla izledi ve nazik önerilerde bulundu. 'Duygularını paylaşmak için resimleri kullan,' dedi. Percy sevgi hissettiğinde bir kalp, üzgün hissettiğinde bir bulut çizdi. Yavaş yavaş kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı.

Bir sabah Percy kendini cesur hissetti. Büyük bir fındık yığını çizimiyle Sincap'ın ağacına uçtu. Sincap resme baktı ve şaşkınlıkla nefes aldı. 'Fındık mı paylaşmak istiyorsun?' diye sordu. Percy başını salladı ve mutlulukla kanatlarını çırdı. Sincap Tavşan ve Geyik'i çağırdı. 'Bakın! Percy resimlerle konuşuyor!' Hepsi şaşkınlık içinde etrafına toplandı.

Percy daha fazla resim çizdi: salıncaklı bir ağaç, bir çiçek tarlası, gülümseyen bir yüz. Arkadaşları her birini anladı. 'Salıncakta oynamak istiyorsun!' dedi Tavşan. 'Çiçek tarlasına gitmek istiyorsun!' dedi Geyik. Percy başını salladı ve sevinçle dans etti. Arkadaşları sevinçle bağırdı. Onun sesini özlemişlerdi, ama şimdi onu yeni bir şekilde duyabiliyorlardı.

O günden sonra Percy her yere küçük bir dal parçası taşıdı. Hikâyeler anlatmak, şakalar paylaşmak ve 'seni seviyorum' demek için resimler çizdi. Arkadaşları da ona resimler çizdi. Onun komik çizimlerine güldüler ve kendi çizimlerini eklediler. İletişim birçok biçime girebiliyordu ve Percy dostluğun kelimelere ihtiyacı olmadığını keşfetti. Bir resim bin şey anlatabilir.

Percy yeniden mutlu oldu. Kelimelerini hâlâ hatırlayamıyordu, ama bunu dert etmiyordu. Kalbini paylaşmanın yeni bir yolunu bulmuştu. Tilly kaplumbağa uzaktan izledi ve gülümsedi. 'Görüyorsun ya,' dedi yumuşak bir sesle, 'nezaket ve yaratıcılık birçok sorunu çözebilir.' Percy başını salladı ve Tilly'nin kocaman gülümseyen bir resmini çizdi. Teşekkür olarak ona verdi.

Artık Percy'nin günleri kahkaha ve oyunla dolu. Ağaçlar, yiyecekler ve mutlu yüzler çiziyor ve arkadaşları onu hep anlıyor. Oyunlar oynuyorlar, yemek paylaşıyorlar ve resimlerle hikâyeler anlatıyorlar. Percy'nin zümrüt tüyleri yeniden parlak bir şekilde parlıyor. Dostluğun ve iletişimin birçok biçime girebileceğini öğrendi. Kelimeler olmadan bile hâlâ gülebilir, oynayabilir ve paylaşabilir.

Ve böylece, yemyeşil ormanda, Percy papağan yeniden neşeli. Resim dili herkesi güldürüyor. Sincap, Tavşan ve Geyik onun çizimlerini çok seviyor ve sık sık kendi çizimlerini ekliyorlar. Tilly sık sık ziyarete geliyor ve hep birlikte oturup resim çiziyor ve gülüyorlar. Percy, 'önemsiyorum' demenin tek yolunun kelimeler olmadığını biliyor. Dostluk birçok dilde konuşur.